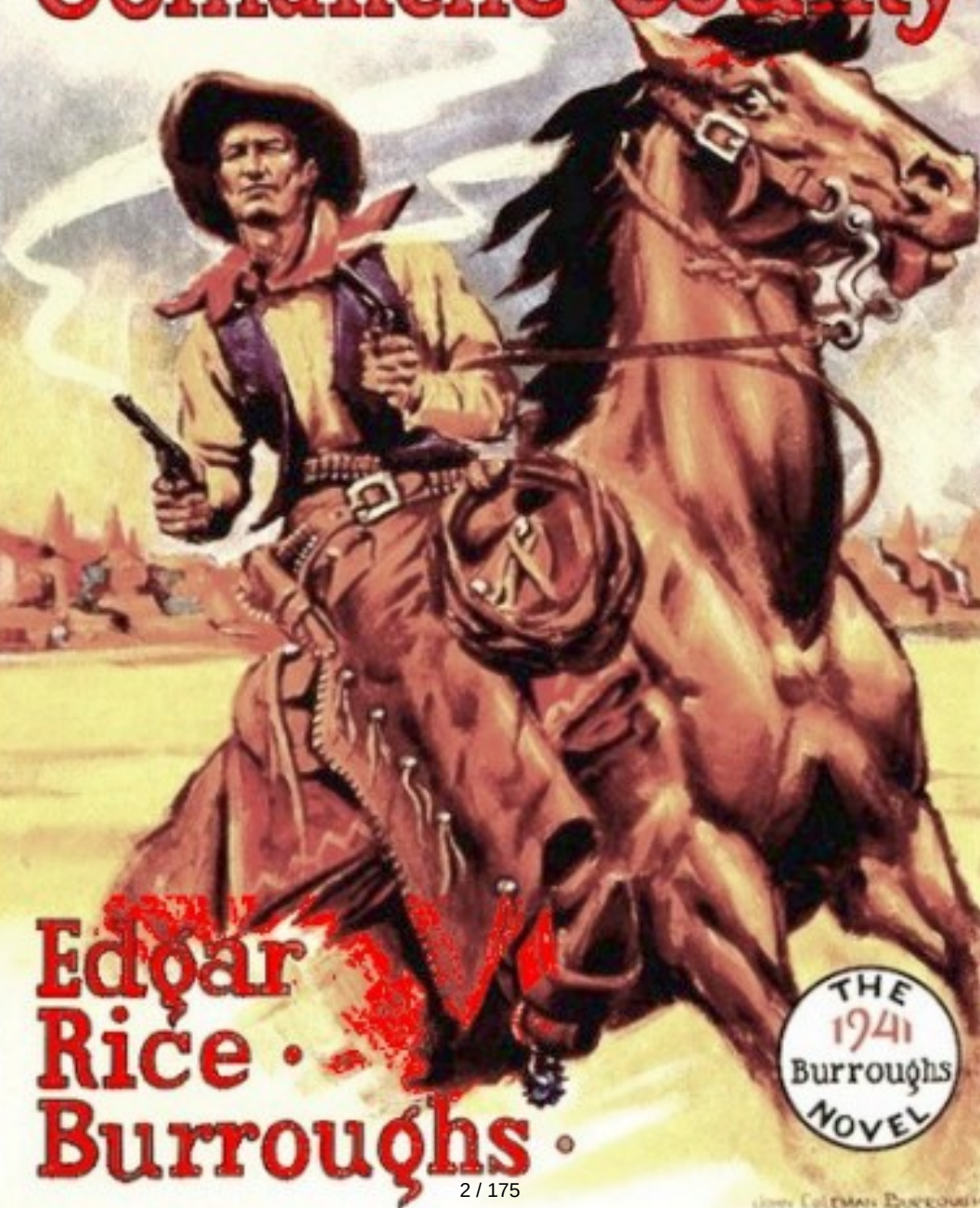

Šerif okresu Comanche

*Převabnou
Kay unesli*

**Edgar R.
Burroughs**

The DEPUTY SHERIFF of Comanche County

Edgar
Rice •
Burroughs •

THE
1941
Burroughs
NOVEL

Šerif okresu Comanche

*Pivabnou
Kay unesli*

**Edgar R.
Burroughs**

Šerif okresu Comanche

Edgar Rice Burroughs

Myriada

00000000000000

Z originálu:

The Deputy Sheriff of Comanche County

Přeložil a upravil: Jan Činčura

copyright© Činčura, 2024

Všechna práva vyhrazena

Rozsah: 175 stran

Vydání: první

Vydal: Meisterkoch, Praha, 2024

ISBN: 978-80-909183-1-3 ePub

ISBN: 978-80-88513-20-9 PDF

I. SPOR O PLOT

Osamělý jezdec přitáhl koni uzdu před bránou ze tří vodorovných břevna na kůlech uříznutých z rovných borovic. Sklonil se ze sedla a shodil konec každého ze dvou horních břevna na zem, přejel s koněm přes spodní břevno, pak se znovu shýbl ze sedla a obě břevna vrátil na své místo. Poté pomalu pokračoval po polní cestě, která byla viditelně jen málo používaná.

Při jízdě se zdál být živým prvkem okolní krajiny, tak dokonale s ní ladil od koruny stetsonu až po lehce našlapující kopyta svého ponyho.

Všechno, co měl na sobě, se zdálo být součástí jeho samého, stejně jako on se zdál být součástí svého koně. Jeho obnošené kamaše, nábojový pás a pouzdro s pistolí, košile a šátek byly stejně jako kůže koňského postroje sladěné a změkčelé věkem a stálým používáním, přesto v sobě nesly stejný dojem síly, svěžesti a výkonnosti jako jeho bronzová tvář a jasné, šedé oči.

Jeho kůň se pohyboval lehkým, šoupavým krokem, který by někteří jezdci mohli nazvat vlečením se, ale ten mladý muž by ho označil za svižný krok.

Jeho kůň měl tu nejobyčejnější ze všech koňských barev, byl to hnědý ryzák, a jediným výrazným prvkem jeho vzhledu byla kruhovitá bílá skvrna, která obkružovala pravé oko, což bylo znamení, které mu rozhodně nepřidávalo na kráse, i když posloužilo k jinému skvělému účelu, a to ke jménu Terč.

Na první pohled byl mladý muž asi tak stejně pozoruhodný jako jeho kůň. V Novém Mexiku jsou tisíce dalších mladých mužů, kteří vypadají velmi podobně jako on. Jeho jedinou ozdobou, na kterou byl tajně pyšný, byl hnědý

knír s převislými konci, který nedokázal o moc víc, než že zachycoval pouštní prach a zakrýval pohledná ústa, zatímco nízko stažený okraj jeho stetsonu dosáhl stejného efektu u toho, co bylo na jeho tváři nejpozoruhodnější – pár neobyčejně poutavých šedých očí.

Cesta se vinula nízkými kopci porostlými zakrslými cedry, za nimiž se zvedalo pohoří, jehož boky byly porostlé borovicemi, jejichž temně zelenou barvu občas přerušovaly nepravidelné mapy třesoucích se osik, to vše zjemněné a tajemně zahalené do purpurového oparu.

Cesta, jejíž rovnoběžné dvě vyježděné stopy naznačovaly kola vozů, ale v jejímž prachu se objevovaly jen stopy po kopytech, se vinula kolem úbočí kopce a ústila do malého údolí, uprostřed něhož stál zchátralý srub.

"Doufám, že je starej doma," řekl svému ponymu.

A jako by ho ten "starej" chtěl ujistit o splnění jeho přání, dveře srubu se otevřely a vyšel z nich velký, prošedivělý muž s povislými rameny.

"Brej večír, Ole," řekl jezdec.

"Brej," řekl starší muž. "Co tady děláš?"

Návštěvník zastavil koně a seskočil ze sedla: "Přijel jsem za tebou kvůli tomu plotu, Ole."

"Ať se propadnu, jestli nejsi stejně tak otravnej jako tvůj fotr," řekl starší muž. "Za posledních dvacet let jsem od vás neslyšel nic jinýho než o tom zatraceným plotě."

"Ty ses o to se staroušem v pohodě přel až do jeho smrti – celejch osmnáct let – , ale já, zatraceně, nemám chuť se o to dál hádat."

"Tak co tady děláš?"

"Nejsem tady, abych se s tebou hádal, Ole. Přišel jsem ti to jen říct."

"Co mi chceš říct?"

"Ty s tou půdou nic neděláš. Nikdy jsi s ní nic nedělal. Nemůžeš na ni dostat vodu. Já můžu a je toho asi sto akrů,

který jsou dobrý pro vojtěšku a navazují přímo na pole, který jsem loni založil."

"A co s tím uděláš? Je to moje půda. Na mém pozemku vojtěšku pěstovat nebudeš."

"Není to tvůj pozemek, Ole, a ty to víš. Postavil jsi plot na špatném místě. Možná jsi to nejdřív udělal omylem, ale sám dobře víš, že na ten pozemek nemáš žádný vlastnický právo."

"No tak hele, mám ho oplocený a mám ho oplocený už dvacet let. To mi jako vlastnický právo stačí," zavrčel Gunderstrom.

"Poslouchej, Ole, řekl jsem, že jsem sem nepřišel, abych se s tebou hádal, a ani se hádat nebudu. Jen ti říkám, že jdu posunout ten plot tam, kde má být, a nasadit vojtěšku."

Olafu Gunderstromovi se při odpovědi trásl hlas potlačovaným hněvem. "Jestli se dotkneš mého plotu, Bucku Masone, zabiju tě."

"Nenuť mě, abych se s tebou hádal, Ole," řekl mladý muž, "protože nic takovýho nechci. Já ten plot posunu a řeknu ti, že jestli někoho přitom zastřelí, já to nebudu. Teď se kvůli tomu nebudem tlouct do hlavy. Co tomu říká Olga?"

"Do toho ti nic není," vyštěkl Gunderstrom.

Mason se ušklíbl. "No, s Olgou jsme spolu vyrůstali jako děti," připomněl mu, "a já se o ni prostě přirozeně zajímám."

"No, fajn, že se staráš o své vlastní záležitosti, Bucku Masone," řekl Gunderstrom nevrle. "Něco ti povím. Moje holka není pro žádnýho ošuntělýho kovboje. Já a její máma jsme byli jenom odpad. Viděli jsme to jednou, když jsme jeli do Frisca, a od té doby jsem nikde nebyl. Ale rozhodl jsem se, že moje holka se bude bavit jen s těma nejlepšíma. Proto jsem ji poslal na východ do školy, aby se držela dál od takovýho odpadu, jako seš ty a ostatní vychrtlí bejkové, co se potulují v Comanche County. Moje holka nikdy nepozná špínu, pot a mastný hrnce v kovbojské kuchyni. Nebude mít doma žádnýho macho, který ji bude sekýrovat. Bude v pozici, kdy bude moci ona sama sekýrovat. Bůh a její matka jí dali

vzhled, školy na Východě jí dají vzdělání a já jí dám peníze, takže si bude moci vybírat. Moje holka se vdá za šviháka, takže nemusíš ztrácet čas tím, že se na ni budeš vyptávat. Už ji nikdy neuvidíš, Bucku, a pokud jo, tak se k tobě ani nebude znát."

"Ale no tak, Ole," řekl Mason, "nerozčiluj se tolik. Nechci Olgu pokousat. Byla to hodná holka a kdysi jsme si spolu užili spoustu legrace, a říkám, že i kdyby se Olga vdala za samotného vévodu, tak by nikdy nikoho ze svých starých kamarádů nevypoklonkovala."

"Dokud budu naživu, nebude mít k tomu příležitost," řekl Gunderstrom. "Nikdy se sem nevrátí."

"To je tvoje a její věc," řekl Mason. "To není o mně." Lehce se vyhoupl do sedla. "Jedu si zas po svém, Ole. Tak zatím!"

"Poslouvej," zvolal starší muž, když Mason otočil koně. "Pamatuj, co jsem říkal o tom plotě. Jestli se ho dotkneš, zabiju tě."

Buck Mason pobídl ponyho a otočil se v sedle. "Doufám, že nikoho nezabiješ, Ole," řekl, "ale jestli jo, tak to nebudu já. Jeď, Terči, do města je to daleko."

Ale Buck Mason do města nejel. Místo toho se vrátil na svůj osamělý ranč, uvařil si večeři a potom si sedl pod olejovou lampu a četl si.

Knihu, kterou četl, vzal ze skříně, jejíž dveře byly zajištěny visacím zámekem, protože smutnou pravdou bylo, že se Mason za svou knihovnu styděl. Byl by nerad, kdyby někdo z jeho kumpánů odhalil jeho slabost, protože věci, které četl, nebyly z kraje krav. Patřil k nim korespondenční kurz angličtiny, řada klasiků, které mu v kurzu doporučovali, časopisy, které se věnovaly golfu, koňskému pólu, jachtingu; ale snad největší duševní rozrušení mu působily obavy, aby jeho upřímní a vtipy milující přátelé neobjevili, že tam má schovaný stoh časopisů Vogue.

Nikdo nevěděl, že Buck Mason se těmito knihami a časopisy probírá, kdykoli má volnou chvíli; vlastně nikdo

netušil, že je vůbec má, a Mason by raději umřel, než by vysvětloval, proč to všechno čte.

Už předtím, než mu před dvěma lety zemřel otec, vedl poněkud osamělý život, ale snad největší ranou, kterou kdy utrpěl, byl odchod Olgy Gunderstromové na Východ, k němuž došlo téměř před šesti lety.

Tehdy jí bylo šestnáct a jemu osmnáct. Nikdy spolu nemluvili o lásce, možná ani jeden z nich na lásku nemyslel, ale byla to jediná holka, kterou kdy dobře znal. Když odešla a on si začal uvědomovat, jak moc mu chybí, pak postupně chápal, jakou bariéru mezi nimi její vzdělání postaví. Ale zároveň začal věřit, že ji miluje a že život bez ní by byl fádní a jednotvárný.

Možná to bylo proto, že byl vůči ženám trochu ostýchavý a tušil, že se s žádnou jinou dívkou nikdy neseznámí natolik dobře, aby ji mohl požádat o ruku. Věděl, že by si s Olgou dobře rozuměl. Věřil, že s ní by byl šťastný, a domníval se, že toto přesvědčení představuje lásku. Rozhodl se tedy, že se četbou těch knih a časopisů co nejvíce připraví na to, aby dobře vypadal ve společnosti, do níž ji předurčí její vyšší vzdělání, a bude se v ní chovat tak, aby se za něj nikdy nemusela stydět.

Byla to malá ubohá slabůstka. On sám ji ale nepovažoval za ubohou, ale pouze za nepatřičnou do toho kraje, a velmi se za ni styděl. Jako většina tichých mužů měl hrůzu z posměchu ostatních, a tak měl své knihy a časopisy vždycky zamčené a nikdy je nevytáhl, když nebyl sám. Jen když se vydával na některou z dlouhých osamělých cest, které byly občas nutné kvůli jeho úřadu zástupce šerifa okresu Comanche, bral si s sebou jednu ze svých knih; nikdy však výtisk Vogue, který považoval za reflexi své mužnosti.

V jiné osamělé chatě, vzdálené odtud několik mil, si Olaf Gunderstrom uvařil skromné jídlo, umyl nádobí a šel spát.

Byl to výstřední starý muž a po smrti své ženy a odjezdu dcery na Východ se jeho výstřednosti stávaly stále výraznějšími.

Pravděpodobně nejbohatší muž v kraji žil v nejubožejším srubu, přestože měl v okresním městě pohodlný, ne-li luxusní dům; a stále bydlel sám. Jeho předáci a kovbojové sídlili na největším z jeho rančů, Circle G, několik mil od Gunderstromova srubu. Jezdil tam každý den a někdy s nimi i večerel, ale po večeři se vždy vracel do své osamělé chatrče.

Jeho jediným životním potěšením bylo řídit svůj byznys, počítat zisky a snít o budoucnosti své dcery; a než dnes večer usnul, vzpomněl si na návštěvu Bucka Masona.

"Pořád se vyptává na Olgu," zabručel. "Nikdy jsem toho chlapa neviděl, aby se na Olgu neptal. Asi si myslí, že do něj nevidím jako do žebříku. Rád by si vzal dceru Oleho Gunderstroma. To by chtěl, a dostat se ke všem mým pozemkům a dobytku. Ale Olgu nedostane, a dokonce ani tu stovku akrů ne. Mám kolem toho pozemku plot už víc než dvacet let, a jestli mi to nedává žádný nárok, tak už nic. Bucku Masone! Huh!" Znechuceně si odfrkl a s Masonem v myšlenkách usnul.

II. KDO HO ZABIL?

Noc se táhla, její ticho přerušilo houkání sovy a pak vzdálené skučení kojota; a Olaf Gunderstrom spal.

K půlnoci se z dvoustopé cesty, která se vinula po úpatí kopce, ozvaly tlumené zvuky – vrzání staré kůže se mísilo s oddechováním koní. Pod bezměsíčnou oblohou se pohybovaly temné stíny, které pomalu nabývaly tvaru, až se daly rozeznat jako pět černě oděných jezdců.

MLčky dojeli k chatrči a sesedli z koní. Pohybovali se velmi tiše, při sesedání nedělali žádný hluk a nepromluví ani slovo. Přivázali koně k zábradlí a přistoupili ke dveřím chaty. K tajemnosti jejich tichého příchodu zlověstně přispívaly černé šátky uvázané přes obličeje, nad nimiž byly vidět jen jejich oči. Muži takto v noci nepřicházejí v dobrém.

Vůdce jemně strčil do dveří, které nikdy neviděly mříž, ani zámek, stejně jako většina dveří srubů, za nimiž nebydlí žádná žena.

Pětice tiše vstoupila do jediné místnosti srubu. Jejich vůdce zamířil k dřevěné posteli u hrubé stěny, na níž ležel spící Gunderstrom. Ve srubu byla tma, ale ne taková, aby člověk nedokázal lůžko a postavu spáče rozeznat. V ruce muže, který tiše a kradmo přecházel místnost, byl kolt s dlouhou hlavní.

Tichý vetřelec však neviděl jednu z Gunderstromových bot, která mu ležela přímo v cestě, a tak o ni napůl zakopl, napůl na ni šlápl. Gunderstrom se probudil a posadil se. "Bucku Masone!" vykřikl. "Co tady chceš?" a sáhl po pistoli, která ležela vedle něj.

Ve tmě se zablesklo, ticho prořízl třesk výstřelu a Olaf Gunderstrom se svalil zpátky na deku s kulkou v mozku.

Několik okamžiků stál vrah nad svou obětí. Snad se chtěl ujistit, že svou práci vykonal dobře. Nepohnul se ani on, ani jeho společníci, ani mrtvý muž na lůžku. Nakonec se vrah sklonil a položil ucho na Gunderstromovu hrud'. Když se narovnal, otočil se zpět ke dveřím.

"Měli bychom se vydat na cestu," řekl, a když pětice mužů vyšla z chaty a nasedla na koně, nepadlo už ani slovo. Stejně tiše, jako přišli, zmizeli po cestě, kterou přijeli.

* * * * *

Bylo devět hodin ráno. Šerif okresu Comanche seděl ve své kanceláři. Přečetl si poštu a nyní byl ponořen do novin.

Starý muž, který se opíral o rám ve dveřích, obratně plivl přes dřevěnou verandu do prachu silnice a posunul si klobouk dozadu. I on četl noviny.

"Zdá se mi to dost divný," řekl, "že ty chlápky ještě nikdo nechytl."

"Nikdo neví, kdo to byl," řekl šerif.

"Podle novin soudím," řekl stařec, "že si myslí, že je mají na mušce."

"Nic na ně nemají," zabručel šerif. "Ani nevědí, jestli to je stejná banda."

"Nevědí, to je pravda," přitakal stařík, "ale rozhodně to vypadá podezřele. Loupeže, vraždy a zlodějny se najednou rozmohly ve městech, kde jsme to léta nezažili. Za poslední rok se tady v lesích a v Arizoně děje víc čertovin, než jsem viděl za posledních deset let dohromady."

V tu chvíli se ozval telefonní zvonek, šerif vstal a přistoupil k přístroji, který visel u zdi.

"Haló," řekl, když si přiložil sluchátko k uchu, a dodal: "K čertu s vámi!" Ještě chvíli poslouchal. "Na nic nesahej, nech

všechno tak, jak je. Oznámím to koronerovi a pak se co nejdřív vypravím."

Zavěsil sluchátko, a když se odvrátil od přístroje, vstoupil do kanceláře zástupce šerifa Buck Mason, který se prosmýkl kolem starocha. "Dobrý ráno, šerife!" řekl.

"Dobrý ráno, Bucku!" opáčil šerif.

"Koho zase zabili?" dožadoval se informace starý Cage, který hovor slyšel a cítil v šerifově hlase vzrušení. Opustil své stanoviště ve dveřích a postoupil do místnosti.

Buck Mason se tázavě podíval na šerifa. "Někoho zabili?"

Šerif přikývl. "Právě mi volal Tom Kidder z ranče Circle G. Říkal, že našli starého Gunderstroma zastřeleného v jeho srubu u Spring Creeku."

"Gunderstrom?" vykřikl

Buck. "No vida...", zaváhal.

"Vědí, kdo to udělal?"

Šerif zavrtěl hlavou.

"Možná bych se tam měl raději hned vypravit," pokračoval Mason.

"To bych si přál, Bucku," řekl šerif. "Máš koně?"

"Jo."

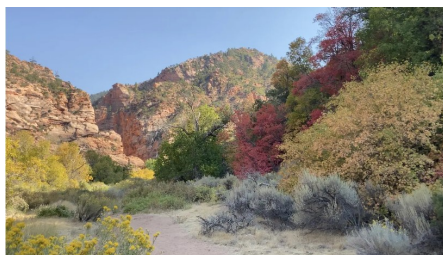
"Musím vyzvednout doktora Bellowse a ty tam můžeš bejt, když to přejedeš přes ty kopce, mnohem dřív, než já to s Lizzie stihnu prokodreat po silnici."

"Tak já už jedu," řekl Mason, a když vyšel z kanceláře a nasedl na koně, šerif si připnul zbraň a připravil se vyrazit za koronerem.

"Mně se zdá, že to Bucka dost zasáhlo," řekl starý Cage.

"Nekňučí on po tý Gunderstromovic jalovici?"

* * * * *

Spring Creek

Terč nesl svého pána lehkým krokem po rovině směrem ke kopcům, odkud vedlo prudké a kamenité stoupání na vrchol a stejně prudký sráz do Spring Valley, kde stál Gunderstromův srub, vzdálený od města pouhých pět mil po koňské cestě.

* * * * *

Starý Billy Cage se vrátil na své místo ve dveřích kanceláře, když šerif odešel hledat koronera. V půli cesty k autu se policista zastavil a otočil se. "Jestli nemáš nic jinýho na práci, tak se tak nějak poflakuj po kanceláři, než se vrátím, Billy. Uděláš to?"

"Zůstanu tady, dokud to půjde, šerife," odpověděl starý muž. "Možná ale bude lepší, když si dojdu domů pro matraci."

"Do prkna. Nebudu pryč dlouho," ujistil ho šerif.

"No to nevím," odpověděl Cage. "Odtud je to ke Gunderstromově boudě dvacet mil rozbitý cesty a Lizzie už není, co bývala."

"Boha jeho. Mohl bych ji vzít přes koňskej trail, Billy, kdybych se nebál, že vyděsím doktora Bellowse," odpověděl šerif s úšklebkem.

* * * * *

Když Buck Mason přijel ke Gunderstromovu srubu, přivítal ho Tom Kidder, předák ranče Circle G, a dva honáci. Ti tři muži dřepěli na patách ve stínu borovice nedaleko srubu, a když se Mason přiblížil, Kidder vstal. "Ahoj, Bucku!" řekl.

"Ahoj, Tome!" odpověděl Mason. "Jak to jde?"

"Ah, tak tak," odpověděl předák. "Počítám, že ti to šerif řekl."

"Jo, proto jsem tady. Vy jste se tu vůbec neflákali, co?"

"Ne," odpověděl Kidder. "Když se starej dneska ráno na ranči neukázal, jel jsem sem za ním. Šel jsem do boudy, a když jsem viděl, že se pro něj nedá nic udělat, jel jsem zpátky na ranč a zavolał šerifovi. Od tó doby v chatrči nikdo nebyl."

"Nevíte, kdo to udělal?" zeptal se Mason.

"Ne," odpověděl předák. "Nedávno se tu objevili koně, který přijeli a hned zas odjeli. Bylo to vidět na tó rovině v hlíně; a včera v noci byli ti koně přivázaní k jeho zábradlí, ale potom, co mi řekl šerif, jsem se tady už v ničem nehrabal. Takže všechno je asi tak, jak to bylo, když dědek skapal."

"Já se tu porozhlédnu," řekl Mason, který mezitím sesedl z koně. Hodil otěže na zem a šel k chatrči. Pohyboval se pomalu a rozvážně, bystrýma očima pátral po jakémkoli náznaku, že by mu měkká půda mohla něco sdělit. Několik minut si prohlížel zem kolem zábradlí a pak vstoupil do srubu.

Uvnitř ničím nehýbal, ale všechno si pečlivě prohlížel. Na krátký okamžik se zastavil u lůžka a pohlédl do odvrácené tváře mrtvého, jejíž strašidelnost zdůrazňovala rána uprostřed bledého čela.

Jakékoli myšlenky, které tento pohled vyvolal v mysli Bucka Masona, se v jeho klidném, nevyzpytatelném pohledu neodrážely.

U Masonových nohou ležela bota, na kterou vrah šlápl a o kterou zakopl, a k ní se upřely zástupcovy oči, nejprve lhostejně a pak se vzrušeným zájmem. Pak se sklonil a pozorně si ji prohlédl, ale nedotkl se jí. Po chvíli se napřímil a opustil srub, přičemž se znovu zastavil, aby si opět prohlédl zem kolem zábradlí.

Když se připojil k mužům sedícím pod stromem, tázavě se na něj podívali. "Tak co," zeptal se Kidder, "co si o tom myslíš?"

Mason si dřepnul na paty, oči upřené na zem. "No," řekl, "bylo jich pět. Přinejmenším včera večer bylo k zábradlí

přivázáno pět koní, a to je asi tak všechno, z čeho můžeme vycházet."

"Asi tak všechno? Jak to myslíš?"

"Není toho o moc víc, kromě toho, že to nevypadá na loupež. Pokud vím, v chatrči se nikdo ničeho nedotkl."

"Spousta lidí si myslela, že si tu starej schovává prachy," poznamenal Kidder.

"Jo, to vím," odpověděl Mason, "a čekal jsem, že tam, kde by je hledali, najdu chatrč rozštípanou na kusy."

"Možná jim je dal," navrhl jeden z kovbojů.

"Tak tos asi starýho Gunderstroma moc dobře neznal," řekl předák. "Zaprvý tady nikdy žádný prachy neměl, a zadruhý by jim neřekl, kde jsou, i kdyby je měl."

"Myslím, že začal sahat po zbrani," řekl Mason.

"Možná proto ho provrtali," navrhl kovboj.

"Možná," souhlasil Mason.

"Tohle bude pro tu holku těžký," řekl Kidder.

Mason to nijak nekomentoval. Jeho oči pátraly po zemi všude kolem tří mužů, i když o tom nevěděli.

"Počítám, že to přežije," řekl kovboj, "zvlášť až se podívá na svůj bankovní účet. Bude z ní nejbohatší holka v tuctu okresů."

"Teď bude mít v patách spoustu hombres," řekl předák a vrhl na Masona rychlý pohled.

"Měl ten staroch v poslední době s někým nějaký spory?" zeptal se zástupce.

"Bylo s ním těžký pořízení," odpověděl Kidder, "a je tu spousta lidí, kteří ho neměli moc v lásce, ale nevím o nikom, kdo by ho chtěl zabít."

"Uzavřel s někým nějaký nový obchod?"

"O jeho obchodech nic nevím," odpověděl Kidder, "to si nechával pro sebe. Ale už dřív jsem viděl kolem boudy stopy, podle kterých to vypadalo, že tu v noci byli nějakí chlápci. Nevím, kdo to byl a proč sem chodí, a nikdy jsem je neviděl. Jen jsem občas viděl koňské stopy v okolí, a tak jsem věděl,

že tu nějaký maníci byli, ale nic mi do toho nebylo, a tak jsem držel hubu."

"Tamhle jede auto," řekl kovboj.

"To bude šerif s koronerem," řekl Mason.

"Lizzie to stihla docela rychle," řekl Kidder. "Museli si ji naložit na ramena a utíkat."

"Uháněla dva a půl," řekl honák, "což je lepší, než jsem ji kdy viděl."

Když vůz sípavě zastavil, tlustý a žoviální doktor Bellows se těžkopádně spustil na zem; a po krátkém pozdravu položil několik otázek.

"Až půjdete do boudy," řekl Mason, "přál bych si, abyste si oba všimli té Oleho boty, která leží před palandou. Viděl jsi ji, vid', Kiddere?" Předák přikývl. "No," pokračoval Mason, "hádám, že si všichni vzpomenete, kde jste ji viděli, a pak bych si přál, šerife, abyste se o ni postarali a nenechali na ni nikoho sáhnout."

"To je stopa?" svraštil obočí šerif.

"Nevím, jestli to k něčemu bude," odpověděl Mason, "ale rád bych měl možnost to sledovat."

"Jistě," řekl šerif.

"Dobrá tedy, budu pokračovat," odpověděl zástupce.

"Tady už nemůžu nic dělat."

Když ostatní muži vešli do srubu, nasedl a otočil Terče nozdry po cestě směrem k silnici.

Bylo už pozdě, když se šerif vrátil do své kanceláře, ale Billy Cage tam ještě byl.

"Nebylo třeba, abys tu zůstával celou noc, Billy," řekl šerif.

"Chtěl jsem tě vidět," řekl stařec. "Mám pro tebe důležitou zprávu, ale vsadím můj skalp, že tomu nevěřím."

"O co jde?"

"Asi hodinu po tvém odchodu zazvonil telefon a nějaký chlapík na druhém konci drátu, který mluvil, jako kdyby měl zaječí pysk, se zeptal: "Je to kancelář šerifa?" a já řekl: "Jo." a

on řekl: "Chcete vědět, kdo zabil Gunderstroma?" a já řekl: "Jistě." a on řekl: "Fajn, byl to Buck Mason," a pak zavěsil."
"Tomu nevěřím," řekl šerif.
"Já taky ne," řekl Billy Cage.

III. BRUCE MARVEL

Ranč TF v arizonském okrese Porico upadl do špatných časů. Po tři generace zůstávaly jeho rozlehlé pastviny, zalesněné hory, široce roztroušené potoky a vodní nádrže v jedné rodině. Ale muži třetí generace majitelů, vzdělaní na východních univerzitách, změkčení kontaktem s luxusem velkých měst, přenechali své rozsáhlé panství do rukou placených manažerů a současně obchod s dobytkem utrpěl jeden ze svých periodických propadů.

Není nutné zabíhat do chmurných detailů, které jsou dobytkářům až příliš známé. Několik let předtím přešlo vlastnické právo na skupinu bank, které držely papíry daleko převyšující současnou hodnotu majetku a které byly v zájmu zachování pastevních práv na vládní půdě nuceny zajistit provoz ranče, zatímco horečně a marně hledaly kupce po celých USA od Atlantiku až k Pacifiku.

Zkušený chovatel dobytka pro ně provozoval podnik ve snaze vydělat aspoň na náklady; a v souladu se zásadou využít každé příležitosti ke zvýšení příjmů pronajal hlavní ranč spolu s loveckými a rybářskými právy na všech jeho pozemcích jistému Corymu Blainovi, který se stal průkopníkem v podnikání ve westernové zábavě pro pány z vyšší společnosti.

Založení prosperujícího podniku vyžaduje čas a kapitál a Cory Blaine zjistil, že ranč pro western bohatých není výjimkou.

Dva roky to bylo docela těžké, ale nakonec cítil, že jeho podnik je na dobré cestě k úspěchu. Počet jeho hostů byl uspokojivý a stejně tak jejich bankovní konta, ale ani tak nebyl Cory Blaine dost spokojen. Chtěl víc než jen živobytí. Chtěl velké peníze, a čím více přicházel do styku s lidmi, kteří je měli, tím více byl odhodlán je mít také, neboť ctízádnost Coryho Blainea byla téměř chorobná.

Jednoho pozdního odpoledne seděl s několika zámožnými hosty na verandě před rezidenčním domem ranče, když se na prašné cestě, která se klikatila na míle daleko přes pastviny až k železnici, objevil buckboard.

"Tamhle jede nějaký nováček," řekl muž z Bostonu, který ještě před třemi týdny nikdy nebyl víc na západ než ve Filadelfii.

"Doufám, že umí hrát bridž," řekla tlustá dáma v khaki blůzce a v botách na vysokém podpatku.

"Já jen doufám, že se udrží na koni bez pomoci mých hochů," řekl Blaine.

Blížící se vůz tažený párem broncos využíval instinkt Coryho Blaina k předvádění své show. Blaine ho používal výhradně k přepravě svých hostů mezi železnicí a rančem, protože měl pocit, že dodává tu pravou západáckou atmosféru, kterou žádný řachtavý automobil nedokáže navodit.

Kočí, který řídil buckboard, byl také showman, což dokazoval velkolepý styl, s jakým přijel před verandu domu – posledních tři sta yardů ujel cvalem a v cíli zuřivým tahem za otěže postavil zpěněné broncos na zadní nohy ve vířícím oblaku prachu.

Už když se buckboard objevil v dálce, od ubytovny se přiloudala dvojice honáků, a když Bruce Marvel po efektním zastavení vozu z něho vystoupil, odvázáli vzadu za sedadly jeho kufr, zatímco si nováčka se skrývaným opovržením prohlíželi. Všechny oči hostů se upíraly na nově příchozího. Cory Blaine sestoupil po schodech z verandy a podal mu ruku.

"Vy budete pan Marvel, počítám," řekl Blaine.

"Ano," odpověděl nově příchozí.

"Jmenuji se Blaine," řekl hostitel. "Rád vás poznávám."

"Díky," řekl Marvel.

"Měl jste příjemnou cestu?"

"Ano, ale špinavou. Rád bych šel do svého pokoje a umyl se."

"Ovšem," řekl Blaine. "Pojďte za mnou. Chlapci budou hned nahoře s vašimi věcmi," a vedl ho do domu.

"Tady je váš pokoj," řekl Blaine a otevřel dveře malé čtverhranné místnosti. "Hádám, že tady najdete všechno, co potřebujete. Až skončíte, přijďte ven, seznámím vás s ostatními. V šest hodin máme jídlo. Už to bude docela brzy."

"Mimochodem," řekl Marvel, když Blaine odcházel, "mám se obléknout k večeři?"

"Vy nejste oblečený?" podivil se Blaine.

"Myslím tím, jestli muži nosí k večeři oblek? Však víte – tuxedo."

Blaine se snažil předvést špatně skrývanou lítost, když vysvětloval, že to vůbec není nutné, ale když za sebou zavřel dveře, ušklíbl se. Na druhé straně dveří se ušklíbl i jeho host.

"Co si o něm myslíte?" zeptal se Blaine, když se připojil ke společnosti na verandě.

"Co?" zeptala se dívka v džínovém oblečení.

"Chce vědět, jestli si má k večeři vzít frak s pořádným ocasem a klobouk s rourou od kamen."

"Oh, můj Bože!" vykřikla mladá žena, která byla vystrojena v outfitu, z něhož by westernový němofilmový hrdina Tom Mix zezelenal závistí. "Musí se toho ještě hodně naučit."

"Možná," řekla blondátá dívka v džínách, "se jen snaží být sám sebou a chovat se přirozeně. Víš, že je spousta lidí, kteří se každý večer oblékají speciálně k večeři."

"Když jsi v Římě, dělej to, co dělají Římané," řekl muž z Bostonu.

"Dej mu šanci," řekla blondýnka, "a nezapomeň, že na první kemping, který jsme podnikli po tvém příjezdu, sis s sebou vzal zelené hedvábné pyžamo."

"Ale no tak, Kay," namítl. "To bylo něco jiného."

"Všiml sis jeho zavazadel?" zeptala se dívka v módním westernovém outfitu. "Úplně nový a jeho oblečení taky. Musel si koupit úplně nové oblečení, jen aby se mohl drsně obléknout."

"Doufám, že umí hrát bridž," řekla tlustá dáma.

"Vsadím se, že hraje ping-pong," řekl Bert Adams, muž z Bostonu.

"Myslím, že vypadá opravdu dobře," vložila se do hovoru slečna Pruellová, stará teta Kay Whiteové.

O dvacet minut později zavládlo ve společnosti ticho, když Marvel vyšel na verandu – jedna z těch nepříjemných mlčenlivých pauz, která i když trvají jen chvíli, přesto se zdají nekonečná.

Tohle ticho Cory Blaine zmírnil tím, že Marvela představil ostatním hostům, a o chvíli později zvonění železné trubky o kovový trojúhelník ohlásilo večerní jídlo.

U dlouhého stolu se Bruce Marvel ocitl mezi Kay Whiteovou, blondýnkou v džínách, a Dorou Crowellovou, dívkou v outfitu.

Všiml si rozdílu v oblečení obou dívek, a přestože na něj zdobné Dořiny propriety udělaly patřičný dojem, připadalo mu, že ta druhá dívka vypadá ve svých modrých džínách přetažených přes boty na vysokém podpatku, denimové košili a šátku volně uvázaném kolem krku tak nějak opravdověji. Domníval se, že sem patří, a tato domněnka ho přiměla k první otázce.

"Tohle je váš domov, slečno Whiteová?" zeptal se.

"Začíná to tak vypadat," odpověděla. "Jsem tu už dva měsíce, ale můj skutečný domov je v Kalifornii."

"V kolik hodin zítra vyrážíme, Cory?" zeptal se Adams.

"V podstatě kdykoli budete chtít," odpověděl Blaine.

"Nákladní vůz dnes vyrazil napřed až k Mill Creek. To je jen asi patnáct mil. Nechtěl jsem, aby první den byl příliš tvrdý."

"Jedeme na lov lvů," vysvětlila Kay Whiteová Marvelovi.

"Měli jsme v plánu vyrazit už včera, ale když Cory dostal váš telegram, rozhodl se počkat, abyste mohl jet s námi."

"Umíte jezdit na koni?" zeptala se Dora Crowellová.

"Myslím, že to nějak zvládnu," odpověděl Marvel, "ale předpokládám, že tihle honáctí koně nejsou moc jako pony na pólo."

"Hrajete bridž, pane Marvele?" zajímala se paní Talbotová.

"Vy tady hrajete bridž?" zeptal se.

"Nemůžu sehnat nikoho, kdo by se mnou hrál," postěžovala si tlustá dáma. "Ti, co hrají, říkají, že toho mají doma dost."

"No, to je asi pravda," souhlasil Marvel. "My tady chceme změnu."

"Tak to se mnou asi taky nebudete hrát," zakňourala paní Talbotová.

"Mohli bychom si domluvit partičku pokeru," navrhl pan Talbot.

"To navrhuješ jenom ty, Bensone," odsekla jeho žena. "Víš přece, že poker naprosto nesnáším."

"Mně by nevadilo naučit se hrát poker," řekl Marvel.

"Počítám, že vás to rádi naučíme," řekl Cory Blaine a mrkl na Talbota.

Kovboj, který přivezl Marvela, přivezl také poštu a po večeři byly hlavním tématem hovoru novinky dnešního dne.

"Je v tvých novinách něco o vraždě Gunderstroma, Cory?" zeptala se Dora Crowellová a obrátila se k Marvelovi, který stál vedle ní: "Chodila jsem spolu s dcerou pana Gunderstroma do školy ve Filadelfii."

"Toho Masona ještě nenašli," řekl Blaine. "Je nezvěstný už tři týdny – zmizel den po té vraždě."

"Víte," vysvětlovala Dora, "ten Mason byl Gunderstromův soused a už skoro dvacet let spolu bojovali o kus pozemku."

"A oni si myslí, že ho Mason zabil?" zeptal se Marvel.

"Oni to vědí," odpověděla Dora. "Nějaký člověk zavolal telefonem na úřad šerifa a řekl jim to."

"Mason byl zástupcem šerifa," vysvětlila Kay Whiteová, "využil své funkce a předstíral, že hledá vraha, aby mohl sám utéct."

"To je chytré," poznamenal Adams.

"Člověka, který je dostatečně známý, aby mohl být zástupcem šerifa, by nemělo být těžké najít," poznamenal Marvel.

"Tady v novinách se píše," řekl Blaine, "že se jeho kůň objevil na pastvinách před jedním nebo dvěma dny, takže to vypadá, že nejspíš chytil vlak a odjel z kraje."

"Musí to být hrozný člověk," řekla Dora Crowellová.

"Střelil chudáka pana Gunderstroma přímo do srdce, když ležel a spal na posteli."

"Mezi oči," opravil ji Cory Blaine.

"To v novinách nepsali," řekla Dora.

"Aha," řekl Blaine, "no, tak možná to bylo do srdce."

Bruce Marvel se zvedl. "V kolik hodin ráno začínáte?" zeptal se. "Myslím, že teď půjdu spát."

"Snídaně je v sedm," řekl Blaine.

"Přesně v sedm," dodal pan Talbot.

"A my vyrazíme hned po snídani," řekl Blaine.

Když následujícího rána vstoupil Bruce Marvel do jídelny, celá společnost už byla shromážděná u snídaně. Dora Crowellová vyslovila slyšitelné "Můj Bože", zatímco paní Talbotová se dusila ve snaze ovládnout se. Cory Blaine potlačil své překvapení, protože jeho prací bylo nevšímat si různých výstředností v oblékání, které jeho hosté projevovali, dokud platili účty.

"Dobré ráno," řekl Marvel. "Omlouvám se za zpoždění, ale měl jsem problém se obout. Můj sluha mi obvykle pomáhá, víte?"

Zdalo se, že nikoho u snídaňového stolu nenapadl žádný komentář, a tak Marvel uprostřed ticha zaujal své místo mezi Kay Whiteovou a Dorou Crowellovou. Byl oblečen do okázale nových anglických jezdeckých bot, světle hnědých anglických jezdeckých kalhot a bílé košile na pólo. Ještě pozoruhodnější než jeho oblečení však byla skutečnost, že si zřejmě neuvědomoval jeho nevhodnost. Byl jediným člověkem u snídaně, který byl naprosto v pohodě.

Jestliže si Cory Blaine uvědomoval, že je nutné přehlížet výstřelky svých hostů, jeho diplomacii ne vždy sdíleli honáci, kteří pásli stáda na pastvinách; a když krátce po snídani Bruce Marvel prošel kolem ubytovny k ohradám, musel by být úplně hluchý, aby mu unikly všechny ty uštěpačné poznámky, které jeho sartoriální okázalost vzbutovala.

Muži přicházeli k ohradám, aby si přivedli a osedlali koně, a Marvel měl brzy společnost.

"Vy v tom nechcete jezdit, pane, že ne?" zeptal se jeden z mužů.

"K tomu byly vyrobeny," odpověděl Marvel.

"Tyhle kalhotky určitě nejsou na ježdění. To mi nemůžete říct," řekl ranař s nohama do O jménem Butts.

"Ještě si je ušpiníte," namítl další.

"A co na to řekne vaše máma?" přidal se třetí.

"Připadají ti směšný, co?" zeptal se Marvel dobromyslně.

"To určitě, pane," řekl Butts.

"To záleží na tom, kdo se dívá," řekl Marvel. "Podíval ses někdy na sebe do zrcadla?"

Muži se na Buttsův účet zasmáli.

"Co je se mnou?" tázal se rozzlobeně.

"Prostě vypadáš směšně," řekl Marvel se smíchem.

"Jediný rozdíl mezi námi je ten, že ty nevíš, že vypadáš legračně."

"Pro některé z těch chlapů tady je zatraceně dobře, že jsou hosté," zavrčel Butts.

"Nemusíš se tím nechat nijak omezovat," řekl Marvel.

"Ále, klídek," řekl jeden z dalších mužů. "Chlap má právo nosit si tady, co chce. Nikomu do toho nic není."

"Ale měl by existovat zákon proti těm legračním kalhotkám," namítl další.

"Moc mluvíte, chlapi," ozval se hlas za nimi. Byl to Cory Blaine a zlostně se mračil. "Okamžitě zakmítejte nožkama, odchyťte ty koně a osedlejte je. Nemůžeme se tu poflakovat celý den a trousit směšný hlášky."

"Dohlédnete, aby mi sehnali pěkného, mírného koně?" optal se Marvel.

"Jistě, přivedu mu pěkného, mírného," řekl Butts. "Třeba starého Crowhopa."

"Ty sám jezdíš na Crowhopovi," řekl Blaine. "Přiveďte panu Marvelovi Baldyho. Baldy je v pohodě," obrátil se na svého hosta, "až na to, že chce vždycky hned ráno udělat pár skoků. Sám ho pro vás nahodím a pak už bude mírný jako kotě."

"Díky," řekl Marvel. "Rozhodně bych nechtěl jezdit na zlém koni."

"Ne, hádám, že pony na pólo nejančí," řekl Blaine.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šerif okresu Comanche.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.